

Arrest

nr. 200 728 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Mongolische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 februari 1970. Zij heeft een minderjarige zoon.

1.2. Bij brief gedateerd op 25 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 25 november 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Eveneens op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die de verzoekende partij op 12 februari 2016 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [N.,S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Mongolië

+ minderjarig kind:

- [S.,C.], geboren op [...], nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2014, haar betekend op 03.04.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt het middel als volgt:

“Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat de overheid geen afweging heeft gemaakt omtrent de belangen die verzoekster en haar minderjarige zoon hebben in het Rijk

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26 januari 2016 dat aan verzoekster werd afgeleverd, is gebaseerd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vw., en motiveert als volgt:

[...]

Artikel 7, eerste lid, 1° Vw. bepaalt [...]:

[...]

Hieruit volgt dat de verwerende partij een bevel kan afleveren, doch dat het geenszins een verplichting is, en dat er een aantal afwegingen gemaakt moeten worden alvorens een bevel kan gegeven worden.

Immers moet verwerende partij steeds een afweging maken op grond van hogere bepalingen uit internationale verdragen.

Artikel 74/13 Vw. bevat een opsomming van deze elementen waarmee verwerende partij zeker rekening moet houden bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Welnu, uit de bestreden blijkt geenszins dat er een afweging is gemaakt van het hoger belang van het kind van verzoekster, of van hun banden met het Rijk en privéleven in BELGIË.

Nochtans had verzoekster allerlei elementen aangevraagd in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw., nopens dewelke een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen, en waarna huidige bestreden beslissing werd genomen:

- Het feit dat de zoon van verzoekster al 5 jaar school volgt in BELGIË;
- Het feit dat verzoekster kampt met ernstige chronische medische problemen;
- Het feit dat verzoekster en haar zoon al 5 jaar in BELGIË verblijven, en hier talrijke vriendschappelijke en zakenlijke relaties hebben opgebouwd, alsmede talrijke inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in BELGIË;

Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt van deze elementen, waarvan zij niet onwetend was, en waarvan de bewijzen werden voorgelegd samen met de aanvraag.

Verwerende partij miskent dan ook flagrant haar verplichting, zoals bepaald in artikel 7, eerste lid, en artikel 74/13 Vw, op grond waarvan zij niet zomaar een beslissing met dermate verregaande gevolgen als huidige bestreden beslissing kan nemen, zonder eerst een afweging te maken van het hoger belang van het kind, en de medische toestand van verzoekster.

De zoon van verzoekster is geboren in 2000, waardoor hij school is beginnen lopen aan zijn 11 à 12 jaar. Hij heeft dan ook nooit middelbaar onderwijs gevolgd in zijn land van herkomst, en het educatief systeem aldaar is hem onbekend.

Er blijkt geenszins een afweging omtrent het belang dat de zoon van verzoekster heeft om zijn educatieve vorming hier te kunnen verder zetten, en dat er geen schending ervan gebeurt.

Evenmin motiveert verwerende partij of een bevel gepast is gelet op de chronische aandoening van verzoekster, waarvan verwerende partij niet onwetend was, nu het medisch attest uitdrukkelijk bepaalde dat verzoekster lijdt aan chronische hepatitis.

Verwerende partij schendt bijgevolg de motiveringsplicht, alsmede de zorgvuldigheidsplicht, nu deze elementen nochtans zeer duidelijk waren aangevoerd door verzoekster zelf.

Op grond van de zorgvuldigheidsplicht komt het toe aan verwerende partij om een volledig beeld te vormen van verzoekster en haar actuele situatie (zie bv. RvV dd. 10 juni 2013, nr. 104 677).

Bovendien dient verzoekster vast te stellen dat er een voor haar en haar zoon nadelige beslissing werd genomen, zonder dat zij gehoord is door verwerende partij, omtrent het schoollopen van haar zoon, omtrent haar medische situatie, of omtrent de opgebouwde relaties in BELGIË.

Indien verwerende partij dit wel had gedaan, had verzoekster zeker en vast de bovenstaande elementen kunnen aanbrengen aan verwerende partij (hetgeen nu nochtans ook gebeurd was mits het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis, doch waarvan verwerende partij geen blijk heeft hier rekening mee gehouden te hebben).

Verwerende partij schendt eveneens artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) bepaalt [...]:

[...]

Het recht op behoorlijk bestuur werd door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, waardoor verzoeker het thans kan inroepen, ondanks het Handvest gericht is tot de instellingen van de EU (zie HvJ 31 maart 1192, C-255/90, P. Burban, Jurispr. 1992, I-2253, Gerecht van eerste aanleg 18 september 1995, T-167/94, Nölle, Jurispr. 1995, II-2589).

Uit dit algemeen rechtsbeginsel volgt dan ook dat verzoekster het recht had gehoord te worden alvorens verwerende partij overging tot het nemen van een voor verzoekster nadelige beslissing

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij verzoekster gehoord heeft; de bestreden beslissing vermeldt dat ook niet."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de afgifte van het bevel en artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voor het verminderen van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen. De verwerende partij duidt verder dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. De

verwerende partij wijst er tevens op dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2014, dat haar ter kennis werd gebracht op 3 april 2014.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering volstrekt onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien er duidelijk wordt verwezen naar de individuele situatie van de verzoekende partij. Er dient bovendien te worden geduoid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt dat een motivering ontbreekt inzake een doorgevoerde afweging inzake het privéleven, het hoger belang van het kind en de banden met België. Zij stelt in dit verband in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschillende elementen te hebben aangebracht, meer concreet het gegeven dat haar zoon reeds enkele jaren school loopt in België, het gegeven dat zij gezondheidsproblemen heeft en het gegeven dat zij hier reeds vijf jaar verblijven en zich integreerden. Zij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat in de motivering van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, die op dezelfde dag als het bestreden bevel is genomen, reeds rekening werd gehouden met al deze elementen. In deze beslissing kan de verzoekende partij reeds lezen waarom deze elementen niet worden aanvaard als elementen die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan. In deze beslissing wordt er zo op gewezen dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige zoon niet wordt geschonden, nu zij beiden moeten terugkeren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag en de familiale banden dus niet worden verbroken. Dit wordt bevestigd in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waar wordt gesteld dat de verzoekende partij dient te worden vergezeld van haar minderjarige zoon. Er werd vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij voor het overige nog familieleden heeft in België. Tevens wordt in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, gemotiveerd dat het hoger belang van het kind in casu in de eerste plaats bestaat in het volgen van de administratieve situatie van de verzoekende partij. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar zoon in Mongolië geen gepaste scholing kan verkrijgen en dat zij in wezen niet concreet duidelijk maakt op welke wijze het hoger belang van het kind wordt geschonden. In deze beslissing wordt ook gemotiveerd dat gewone sociale relaties opgebouwd in het kader van een verblijf dat steeds precair was niet tot een schending van artikel 8 van het EVRM kunnen leiden, alsook dat kan worden aangenomen dat het verblijf in België en de hier opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het herkomstland. In dit verband wordt benadrukt dat de verzoekende partij en haar zoon respectievelijk ruim 30 en 10 jaar hebben verbleven in Mongolië. Verder wordt nog geduoid dat de verblijfsduur, het lidmaatschap van de zoon bij sportclubs en het gegeven dat deze tal van vrienden heeft in België op zich niet verhinderen dat de verzoekende partij en haar zoon terugkeren naar hun herkomstland om van daaruit de verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing werd de verzoekende partij samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Deze motivering stelt de verzoekende partij reeds in kennis van de redenen waarom een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- of familieleven niet wordt aanvaard, evenmin als een schending van het hoger belang van het kind, derwijze dat zij op nuttige wijze hiertegen in rechte kan opkomen. Hetzelfde kan worden gesteld wat de medische problemen van de verzoekende partij betreft. In de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt hierop reeds uitgebreid geantwoord. Er wordt onder meer gemotiveerd dat de medische toestand van de verzoekende partij reeds ten gronde is onderzocht in een eerdere verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat er in het bijgevoegde attest geen nieuwe elementen werden aangehaald. Er blijkt niet dat de voormelde motiveringen dienden te worden herhaald in de thans bestreden beslissing, minstens blijkt niet dat de verzoekende partij er een voldoende belang bij heeft zulks op te werpen.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt op zich ook niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen en evenmin dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of enig ander bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereist document. Zij beroept zich evenwel op ‘*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*’ om te stellen dat de verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij pas overging tot het nemen van de bestreden beslissing na het nemen van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In deze beslissing stelde zij reeds vast dat de gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden en dat een terugkeer naar het herkomstland dan ook geen schending uitmaakt van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Tevens werd in deze beslissing reeds een afweging gemaakt inzake het hoger belang van het kind, indien de verzoekende partij en haar kind het Schengengrondgebied dienen te verlaten om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Zo werd geoordeeld dat het hoger belang van het kind er in casu in de eerste plaats in bestaat dat het kind de administratieve situatie volgt van de verzoekende partij. Ook werd ingegaan op het schoollopen van de minderjarige zoon van de verzoekende partij in België. Er werd vastgesteld dat de verzoekende partij

niet aantoonde dat haar zoon geen gepast onderwijs kan volgen in Mongolië en geen concrete elementen voorlagen die erop wezen dat de belangen van het kind daadwerkelijk zouden worden geschaad indien het samen met de moeder dient terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. De verzoekende partij weerlegt deze beoordeling niet door louter te stellen dat haar zoon nooit secundair onderwijs heeft gevolgd in Mongolië en dat hij onbekend is met het educatief systeem in het herkomstland. In de beslissing die werd genomen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd zo ook net vastgesteld dat kan worden aangenomen dat het kind van de verzoekende partij reeds scholing heeft genoten in zijn herkomstland, zij het lagere scholing, zodat niet blijkt dat zonder meer kan worden voorgehouden dat het kind in zijn geheel onbekend zou zijn met het onderwijssysteem in het herkomstland. Met haar betoog toont de verzoekende partij nog niet aan dat een voortgezette, gepaste scholing niet in redelijkheid mogelijk is voor haar minderjarig kind in het herkomstland en dat de beoordeling van het bestuur uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Wat betreft de gezondheidstoestand van de verzoekende partij oordeelde de verwerende partij in de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verder dat deze reeds is onderzocht naar aanleiding van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die als ongegrond werd afgesloten en hierbij reeds werd vastgesteld dat een terugkeer niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Er wordt gesteld dat het medisch attest dat de verzoekende partij voorlegt geen nieuwe elementen weergeeft en dat er uit dit attest niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij niet kan reizen.

De vaststelling dringt zich aldus op dat de verwerende partij, waar zij pas overging tot het nemen van de bestreden beslissing na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht, bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij. Door het louter opnieuw wijzen op deze elementen, ontkracht de verzoekende partij de gemaakte afweging niet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. De Raad benadrukt dat gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing is nagegaan of een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in strijd is met artikel 8 van het EVRM. In zijn op dezelfde dag genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, die de verzoekende partij samen met de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, heeft hij gemotiveerd inzake de afweging die hij maakte inzake het ingeroepen privé- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar kind alsook inzake de belangen van het kind. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou ter zake geen afweging zijn gemaakt, voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, of als zou zij hiervan geen kennis hebben kunnen nemen. De verzoekende partij laat verder na concrete argumenten naar voor te brengen die erop kunnen wijzen dat deze beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM. In het licht van hetgeen voorafgaat, toont zij niet aan dat de beoordeling uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Volgens het EHRM hebben de Staten ook het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101). De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij in gebreke blijft een concrete toelichting te verstrekken waarbij zij ingaat op de gedane beoordeling en concreet toelicht waarom deze niet kan standhouden gelet op artikel 8 van het EVRM. Zij toont een schending van deze verdragsbepaling niet met concrete argumenten aan.

2.2.5. In het licht van hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van hogere rechtsnormen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.7. Waar de verzoekende partij zich ten slotte beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van dit artikel. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

In casu dient in dit verband te worden benadrukt dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag van 25 november 2015 reeds in de mogelijkheid was om omstandigheden naar voor te brengen die haar verhinderen terug te keren naar haar herkomstland. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd zo ook slechts gegeven nadat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het bestuur zich reeds had uitgesproken over de in dit verband ingeroepen hinderpalen.

De Raad wijst er verder op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu wijst de verzoekende partij in dit verband andermaal op de elementen die zij reeds heeft ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze elementen heeft zij evenwel reeds op nuttige wijze kenbaar kunnen maken aan het bestuur, waar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing – meer bepaald in de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – deze elementen reeds in rekening zijn gebracht en werd beoordeeld of deze al dan niet een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij indien gehoord het bestuur nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces of kon leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS